

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoP/42/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814215929
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814215929.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej, sudcu Mgr. Ivana Kubínyho a sudkyne JUDr. Gabriely Janákovovej vo veci starostlivosti súdu o maloletého Q. Q., nar. X.X.XXXX, v konaní zastúpený Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza, dieťa rodičov: matka B. B., nar. XX.X.XXXX, t. č. bytom ul. S. č. X/X, M., zast. M. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom ul. S. č. X/X, M., otec U. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom ul. Sv. J. č. XX/X, M., o zvýšenie výživného, na odvolanie otca proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 30. decembra 2014, č.k. 7P/50/2014-101, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdzuje.

Vo výroku o povinnosti otca nahradiť štátu trovy konania 7,50 eur rozsudok okresného súdu mení tak, že štátu náhradu trov konania voči otcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom zvýšil výživné od matky na maloletého z doterajších 60 Eur mesačne na 130 Eur mesačne, a to s účinnosťou od 2.9.2014. Zameškané výživné za obdobie od 2.9.2014 do 31.12.2014 vo výške 267,66 Eur uložil matke splácať po 15 Eur spolu s bežným výživným a napokon rozhodol, že otec a matka sú povinní zaplatiť náhradu trov štátu, každý po 7,50 Eur.

Rozhodol tak o návrhu otca, ktorý sa domáhal zvýšenia výživného na maloletého na sumu 350 Eur mesačne pričom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vychádzal okresný súd zo skutkových zistení, že o výživnom bolo naposledy rozhodované dňa 19.3.2012, kedy bola schválená rodičovská dohoda a matka sa zaviazala platiť výživné na maloletého 60 Eur mesačne pri mesačnom príjme otca 314 Eur tvorenom podporou v nezamestnanosti a mesačnom príjme matky 446 Eur zo zamestnania. Maloletý bol v tom čase žiakom 8. Ročníka ZŠ. Východiskovým skutkovým stavom napadnutého rozhodnutia bola zmena školského zariadenia maloletého, ktorý navštevuje 2- ročník strednej školy, príjem otca pozostávajúci z nemocenských dávok 314,92 eur mesačne a je u neho konštatovaný nepriaznivý zdravotný stav s do úvahy prichádzajúcou invaliditou. Náklady na strane otca zistil okresný súd vo výške cca 720 eur (strava a bývanie), s úhradou ktorých otcovi pomáha jeho partnerka zarábajúca v ČR cca 12.000 Kč. Na strane matky zistil okresný súd celkový príjem 700 eur, ktorý dosahuje prácou v troch zamestnaniach a výdavky 775 eur mesačne, medzi ktoré patrí aj vysokoškolské štúdium popri zamestnaní. Matke finančne vypomáha jej otec. Rozsudkom zo dňa 21. 10. 2014 bola matke zrušená vyživovacia povinnosť k dcére D., dovtedy stanovená na 70 eur mesačne. Okresný súd vec právne posúdil podľa ustanovení § 62, § 75 a § 78 Zákona o rodine a v dôsledku zvýšenia príjmu na strane matky a zániku jej ďalšej vyživovacej povinnosti, ako aj pre nárast výdavkov maloletého, výživné zo strany matky zvýšil. Otcom požadované výživné 350 euro mesačne považoval za neprimerane vysoké, nezodpovedajúce zárobkovým schopnostiam a možnostiam matky. Okresný súd poukázal, že vyživovaciu povinnosť k maloletému má aj otec a na úhradu potrieb maloletého sú určené aj rodinné

prídavky. Samotná nepriaznivá finančná situácia otca nemôže byť bez ďalšieho dôvodom na zvýšenie výživného zo strany matky, pretože výživné má uspokojovať potreby maloletého a nie rodiča. Zdôraznil skutočnosť, že matka na to, aby dosiahla svoj príjem, pracuje v troch zamestnaniach.

O trovách štátu, ktoré predstavovali poplatok za lekársku správu rozhodol okresný súd podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie otec, ktorý s rozhodnutím okresného súdu nesúhlasil, žiadal ho zmeniť a zvýšiť výživné na 250 euro mesačne. Inak je podľa otca porušené právo maloletého na plnohodnotný život. V konaní bolo preukázané, že výška mesačného príjmu matky je 700 eur, ale aj to čo sudkyňa prepočula, že byt, stravu, školné a oblečenie platí matke jej otec. Otec maloletého zdôraznil, že on s jeho priateľkou má menší príjem ako matka maloletého bez darov svojho otca. Poukázal aj na tom, že pred vynesením rozsudku sudkyňa prezentovala iné skutočnosti ako sa dočítal v písomnom vyhotovení.

Otec nesúhlasil tiež s rozhodnutím o náhrade trov štátu, pretože mal zato, že v konaní bol úspešný, no najmä mu úhradu trov neumožňuje jeho finančná situácia.

Matka vo vyjadrení k odvolaniu žiadala napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. považovala za nepravdivé vyjadrenie otca maloletého, že za ňu jej otec platí všetky výdavky, pretože ten jej podlaha iba v prípade, kedy jej prostriedky nestačia na úhradu všetkých výdavkov. Poukázala na to, že pri vyporiadaní BSM prenechala všetok majetok otcovi maloletých. Dcéra v súčasnosti býva, u matky, s čím sú ďalšie výdavky, pretože dcéra je evidovaná ako uchádzačka o zamestnanie. Taktiež matka poukázala na to, že od rozvodu nemal otec maloletého záujem sa trvale zamestnať a za obdobie štyroch rokov odpracoval asi 4 mesiace. Otec maloletého žiada prostriedky na výživu aj pre seba, pretože podal návrh na výživné rozvedeného manžela. Pokiaľ má problém sa pri výživnom vo výške 130 eur mesačne postarať o syna, je matka ochotná žiadať zverenie syna do svojej starostlivosti s tým, aby otec zabezpečil platenie výživného. Matka opakovane zdôraznila, že pracuje v troch zamestnaniach, pričom zdravotný stav otca maloletého nie je taký, že by nemohol pracovať aj on.

Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu konštatoval nárast výdavkov na potreby maloletého a žiadal výšku výživného prehodnotiť aj vzhľadom na možnosti rodičov. Ako konkrétne, to neuviedol.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 2 písm. a/ O.s.p. a viazaný dôvodmi odvolania zistil, že je potrebné rozsudok okresného súdu potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Zmena výšky vyživovacej povinnosti, ktorá bola predmetom konania aj v tomto prípade, je možná iba vtedy, ak došlo na strane výživou povinných osôb alebo výživou oprávnenej osoby k zmene pomerov (ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine). Pritom postačuje, ak k podstatnej zmene pomerov dôjde čo i len na strane jedného zo subjektov právneho vzťahu výživného na maloleté dieťa. Zmenu pomerov na strane maloletého zakladá okresný súd v zásade na zmene štúdia zo základnej školy na strednú. Táto okolnosť je rozhodovacou praxou všeobecne prijímaná za zmenu pomerov odôvodňujúcu zvýšenie vyživovacej povinnosti. Súčasne došlo k zmene pomerov na strane matky, a to v podobe zvýšenia jej príjmu o cca 255 eur mesačne. Uvedené zmeny sú významné, no významné je aj zvýšenie výživného, pretože bolo zvýšené na viac ako dvojnásobok pôvodnej výšky. Vyživovaciu povinnosť k dieťaťu majú obaja rodičia. Zákonná požiadavka, podľa ktorej má byť výška výživného taká, aby sa deti podieľali na životnej úrovni rodiča, preto nemôže byť v zásade zohľadnená iba jednostranne, podľa životnej úrovne lepšie zarábajúceho rodiča. Na pomeroch dieťaťa sa musí odraziť aj situácia druhého rodiča. Preto v tomto prípade nemožno matku zaťažiť výživným vo výške všetkých nákladov maloletého. Súčasne je potrebné zohľadniť, že matka na dosahovanie svojho príjmu vynakladá nemalé úsilie a je podporovaná zo strany svojho otca, čo je tiež potrebné vnímať pri hodnotení jej príjmu a neznamená, že pomoc jej otca môže byť automaticky uvažovaná ako použiteľná na výživu maloletého. Napokon je tu ochota matky, prevziať starostlivosť o maloletého, pokiaľ ju otec nedokáže pri zvýšenom výživnom 130 eur mesačne zabezpečiť.

Vzhľadom na to, že krajský súd považoval mieru zvýšenia výživného za zodpovedajúcu zmenám pomerov účastníkov, napadnuté rozhodnutie o výživnom ako vecne správne potvrdil.

Čo sa týka povinnosti otca k náhrade trov konania štátu, v tejto časti krajský súd napadnuté rozhodnutie zmenil podľa § 220 O.s.p., pretože pomery otca by odôvodňovali úplné priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, čo podľa § 148 ods. 1 O.s.p. neumožňuje priznanie náhrady trov konania štátu od účastníka.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.